

Their program is clear and simple: to offer the people a new view on things, to prick the bubble of quotidian habituation. For this they developed different strategies that were all countered by very different reactions. Confronted with the dog-performer Bernd, who only barked in answer to their questions, the police put the following progression of questions to Lilia, the accompanying secretary of the Minister of Urban Development: 'Is this your friend? Is this your dog? Is this your husband? Are you a dominatrix?'

Since her answer to all questions was unambiguously positive, they left her alone, and took off smiling. This friendly behavior contrasted harshly with the aggressive approach some of their colleagues took to performers lying down in the Salzburg streets. Asked for the exact rules that prevented people from lying down in a public space, they reacted with an angry demand for passports and ID. Just like an unsatisfied stander-by answered after being asked what she thought of the performance, that she thought 'they'd better do it in their own country, because it would be better for them and for Salzburg'.

(over Ministry of Urban Society / I think it's art, honey / Elke Van Campenhout)



foto's Benjamin Verdonck

genen opsluiten, er zich wel eens één te buiten zal gaan. De reden tot verontwaardiging lag voor mij totaal niet bij die soldaten, maar wel bij de Bush-administratie. Ik vond dat echt. En toen mij dus dringend om een statement werd gevraagd, heb ik dat gebruikt. Dat ik om vergeving en rehabilitatie vraag voor die soldaten, want zij weten niet wat ze doen. Ik heb in het begin van de brief duidelijk gezegd dat het niet ging om een statement, maar dat, als het hard genoeg werd geroepen, het wel zo zou kunnen functioneren. Daarnaast had ik ook nog een bedenking met betrekking tot de kunsten geformuleerd: dat ik vond dat kunst zijn elitaire functie moest behouden. Dat is een mooi evenwicht, dacht ik.'

Dit statement bleek echter niet in het kraam te passen van de Supreme Administration, oftewel de organisatie van het Sommer Scene festival, die het statement afdeed als een goedkope provocatie en om de opheffing van het pas opgerichte Ministerie vroeg. Vanuit de overtuiging dat het hier ging om een actionistische tegenzet, mailde Verdonck met zoveel woorden terug vanuit zijn Ministerie dat hij dit een fascistische actie vond.

Benjamin Verdonck: 'Groot was mijn verbazing en verontwaardiging toen bleek dat het helemaal geen spel was. Ik heb een hele mail gestuurd, waarin ik uitlegde waar die uitspraak vandaan kwam, dat het op zijn minst een bedenking was, en zeker geen goedkope provocatie. In dat geval had ik even goed een close-up van mijn reet kunnen sturen. Daar heb ik ook over nagedacht, hoor. Stel nu, je fotografeert jezelf met een stijve, en je zegt: dit is de poster van mijn nieuwe voorstelling, en je publiceert dat beeld in het boekje van deSingel. Dat roept gegarandeerd enige controverse op, maar terecht dient de organiserende partij zich dan af te vragen of ze dit wel nodig of gelegitimeerd vindt. Als je vraagt om de rehabilitatie van Amerikanen die Irakezen hebben gemarteld, dat is dan wel controversieel. In eerste instantie kon ik dat begrijpen, maar bij Stolhofers persoonlijke brief, die zei dat het gegeven te complex was, dat zijn publiek dat niet zou begrijpen, en dat de pers alleen dáárover zou praten en niet over zijn hele festival, had ik toch bedenkingen. Ik dacht: maar jij wil een politiek platform opzetten, je vraagt mensen om eraan deel te nemen, en van zodra zij iets aanbrengen waarvan je denkt dat je publiek het niet zal begrijpen (lees: mogelijk niet meer